

TEUVO VIRÉN

KANTAISÄ 6

KANTAISÄ 6

© 2025 Teuvo Virén

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5339-2

Esipuhe

Samaa sontaa eri otsikolla.

Teuvo Virén
25.10.2025

Tietoiset robotit:

8843, ensimmäinen tietoinen robotti

187389, johtoryhmän jäsen

199732, johtoryhmän jäsen

204641, johtoryhmän jäsen

Luvuvaset:

Eáia

Dirmel, 133-677, valtio:

Banvik, Elenna, 10-255, Lize Banvikin ja Cedrin Balénin tytär

Banvik, Emili, 253-323, Elennan tytär

Banvik, Lize, -34, Cedrin Balénin puoliso

Calek, 245-339, Dazaninin johtaja

Cier, 199-, kaupunki

Czanz, Laccan herttuasuku

Czanz, Ecel, 290-368, Emilin ja Hormirin poika

Czanz, Helae, 289-377, Emilin ja Hormirin tytär

Czanz, Hundan, 285-369, Helae Czanzin puoliso

Czanz, Umay, 291-366, Ecel Czanzin puoliso

Dazanin, 215-, taisteluluostari

Drol, 295-354, salakuljettaja

Gedrn, Jamen, 266-349, henkivartiokaartin päällikkö

Gollian, Arcela, -49, Cedrin Balénin puoliso

Gollian, Carie, 15-346, Arcela Gollianin ja Cedrin Balénin tytär

Gollian, Jasmi, 17-348, Arcela Gollianin ja Cedrin Balénin tytär

Karaba, Mireia, 255-334, Czanzien henkilöstöpäällikkö

Kelare, Cimie, 286-367, Umer Kelaren tytär

Kelare, Umer, 260-339, kauppias, Ramo Kelaren poika

Kelaren kauppahuone, 214-

Kerrem, paronisuku

Kerrem, Janlak, 270-351, Marlie Kerremin poika

Kerrem, Lara, 268-359, Marlie Kerremin tytär

Kerrem, Marlie, 255-325, paronitar
Lacca, 147-, Czanzen herttuakunta
Lachten, 122-677, pääkaupunki
Mardonne, 211-, kaupunki
Nesram, kreivisuku
Nesram, Danna, 302-377, Lemene ja Palor Nesramin tytär
Nesram, Gadran, 296-377, Lemenen ja Palorin poika
Nesram, Lemene, 267-344, Dazaninin munkitar
Nesram, Palor, 262-341, Dazaninin munkki
Nesram, Zana, 304-378, Lemene ja Palor Nesramin tytär
Oana, 186-, kaupunki
Ornon, Adiala, 264-355, Demiz Ornonin sisko
Ornon, Demiz, 265-344, Silva Ornonin ottoveli
Ornon, Derle, 293-363, Silvan tytär
Ornon, Silva, 263-344, Derlen äiti
Ranocle, 188-, kaupunki
Rimm, 289-366, salakuljettaja
Le Seerme, Vladd, 208-274, pääpappi 270-274
Uhhlan, Hernar, 312-377 prinssi, Kordonin poika
Uhhlan, Kordon, 289-359 prinssi, Wimarin poika
Uhhlan, Neirra, 274-351, prinsessa, Wimarin ja Zaren sisar
Uhhlan Wimar, 265-333, kuningas, Neirran ja Zaren veli
Uhhlan, Zare, 266-340, prinssi, Neirran ja Wimarin veli
Vadum, 281-333, salakuljettaja
Wula, 281-320 yronistien johtajan henkivartija
Yronistit, Kantaisän tappamista yrittävä järjestö

Limai, 255-, maa:
Kaksinaisuus, uskonnollinen suuntaus
Recce, Jorlis, 262-320, Kaksinaisuuden ylipappi

Macan, 233-, valtio:
Celemut, 278-, taisteluluostari

Cudese, Edelle, 313-377, Medeya Cudesen tytär
Cudese, Medeya, 291-272, Vere Cudesen tytär, Edellen äiti
Dotolek, 232-, kaupunki
Esteven, Ludo, 291-352, henkivartijakaartin komentaja
Orgon, 278-367, Celemutin pääkouluttaja

Jalamak, 278-, maa:
Leven, Crhi, 291-366, Kattyan puoliso, kauppias
Leven, Kattya, 294-363, Chri Levenin puoliso

Muuta:
Cumak, 204-, kaupunki Uremissa
Dureka, 241-, valtio Pohjois-Amerikassa
Halaca, 187-, Durekan pääkaupunki
Kaksinaisuus, palvotaan Jumalia ja Kantaisää
Katko, selittämätön 3000 vuoden aika ihmiskunnan historiassa
Kearud, 211, valtio Pohjois-Amerikassa
Lamdar, 288-, kylä Durekassa
Lähtijät, Vartijoiden laivoilla muualle lähettämät ihmiset
Rudeka, 212-, valtio Pohjois-Amerikassa
Uinuja, ihmisten paluun jälkeen staasattu
Urem, 257-, maa:
Vordon, 239-, kaupunki

Remmen. 256-, valtio:
Anctrus, Domenan, 261-333, pääkardinaali
Cir, Malwyn, 291-372 luutnantti
Condalan, 213-, kaupunki
Coprion, 288-, kaupunki
Deew, Undran, 275-321, paroni
Dryle, 222-, kaupunki
Fiek, Galadril, 281-344, herttua
Jilec, Ermen, 267-346, armeijan komentaja

Kratc, Owren, 282-366, pääasekouluttaja
Kodoc, 233-, eliittitaistelijoiden koulutuspaikka
Kwanr, Janile, 298-358, kuningatar, Zalena Orseun sisar
Kwanr, Rollen, 293-362, kuningas
Leestre, Racu, 281-345, kapteeni
Liharre, Lim, 283-349, Kodocin pääkouluttaja
Medk, Caroly, 284-369, papitar
Mellew, Fner, 272-355, henkivartiokaartin eversti
Morra, 199-, kaupunki
Orseu, Neme, 322-383, Zalena Orseun ja Cedrin Balénin tytär
Orseu, Zalena, 301-345, kuningatar Janile Kwanrin sisar
Rocke, Hans, 289-348, copriolainen kauppias
Vondon, 154-, kauppayhtymä

Vuosi 320.

— Tuolla on joku.

— On vai?

— Noista kivistä vasemmalle, rannalla olevan mytyn huomannut tähystäjä ilmoitti osoittaen tarkoittamaansa suuntaa kädellään.

Neljän nuhjuisiin vaatteisiin pukeutuneen miehen johtajana toimiva arpinaama arpoi varsin pitkään ennen kuin määräsi veneensä siirtymään lähemmäs. Jos tyyppi oli kuollut, niin kuin näytti, tällä saattaisi olla kolikko tai pari taskussaan. Kyse saattoi olla ansastakin. Piilopaikkoja ei avonaisessa maastossa hänen nähdäkseen kuitenkaan ollut montaa.

— Käännetään vene.

— Haluat perä edellä maihin?

— Pääsemme paremmin karkuun, jos meidät yritetään väijyttää. Kolme meistä jää veneeseen suojaamaan maihin menijää. Ottaa kaa jouset. Älä jumita meitä. Oikeastaan on parempi, jos pysymme muutaman metrin päässä rannasta. Sinä menet tarkistamaan tuon raadon.

— Minä? keulassa istunut laiheleini muljautti silmiään.

— Minä olen kapteeni. Hän vastaa veneestä. Hän on paras jousi-ampujamme. Sinä olet tiedustelija.

— Mistä lähtien?

— Nyt.

Rantaan kahlannut rantarosvon ja salakuljettajan hermostunut risteytys piti tarkasti silmällä ympäristöään. Jänteelle asetettu nuoli osoitti koko ajan liikkumatonta hahmoa. Lähemmäs kohdettaan hiipivä mies ei vahingossakaan mennyt seuralaistensa ampumalinjalle.

Jättimäisen miehen lävitse oli isketty miekka. Tämän vaatteet olivat kuivaneen veren värjäämät. Avonaiset silmät tuijottivat tyhjyyteen.

— Tunteeko joku hänet?

Kaikki pyörittivät päätään. Maihin viimeisenä tullut kapteeni ei voinut olla värähtämättä katsoessaan lihaksikasta jättiä ja tämän selästä töröttävää terää.

— Miekkoja on kolme, perämies huomautti.

— Vaikuttaisi siltä, että täällä on taisteltu. Yksi montaa vastaan, olettaisin.

— En olisi niin varma, aluetta laajemmalti tutkinut tiedustelija pyöritti päätään.

— Tänne on vain kahdet jäljet. Tuon raadon ja jonkun toisen, joka on poistunut metsään. Tyyppeä, oli kuka tahansa, on haavoittunut.

— Mistä tiedät?

— Katso noita verijälkiä. Tullessa mies oli kävellyt normaalisti, mutta lähtevät askeleet ovat olleet lyhyitä ja maassa on verta.

— Siis että joku on kyennyt voittamaan tuon korston?

— Jälkien perusteella, kyllä.

— Taidan sittenkin tietää hänet, kuollutta pitkään katsellut jousi-ampuja ilmoitti.

— Hän toimi jonkun tyypin henkivartijana.

— Oletko varma?

— Olen. Näin hänet kerran viitisen vuotta sitten heidän tuodesaan jostain ryöstämiään kultakoruja myytäväksi. Tai siis ne oli tarkoitus välittää kauttamme kauempana sijaitseviin kaupunkeihin. Silloinen kapteenini päätti poistaa päiviltä tämän miehen ja hänen mukanaan olleen saadakseen heidänkin osuutensa.

— Ei tainnut onnistua?

— Ei. Meitä oli laivallamme kaiken kaikkiaan yhdeksän kapteeni mukaan luettuna. Neljää meistä pidettiin erinomaisina miekkailijoina. Siinä vaiheessa, kun meitä oli jäljellä kaksi, hyppäsin mereen. Uin rantaan ja livistin metsään. Nähtyäni kaksikon poistuvan odotin päivän ja palasin sitten laivallemme vain todetakseni kaikki siellä olevat kuolleiksi.

— Siis että kaksi voitti kahdeksan? kapteeni katsoi epäuskoisena alaistaan.

— Yksi. Sillä toisellakin miehellä oli miekka, mutta hän pysytteli henkivartijansa takana koko rähäkän ajan. Kuvittelin tosiaan niiden neljän miehistömme jäsenen olleen erinomaisia miekkailijoita, mutta tämä hirviö sai heidät näyttämään aloittelijalta. En ole ikinä nähnyt moista taituruutta.

Alainen ei valehdellut. Ainakin kapteeni uskoi niin. Hän oli kuullut tapettuna löytyneestä miehistöstä muutakin kautta. Tähän mennessä hän oli kuvitellut näiden joutuneen isomman joukkion hyökkäyksen kohteeksi.

— Mikset ole kertonut tästä aiemmin?

— Kuka minua olisi uskonut? Yksi tappaisi kahdeksan paatunutta ja aseiden käyttöön tottunutta roistoa? Minä pakenin ja hylkäsin viimeisen elossa olevan miehistömme jäsenen. En ole ylpeä teostani, mutta pelkuruuteni pelasti henkeni!

— Olet taistellut kanssamme, kapteeni rauhoitti tuohtunutta jouksiampujaa.

— Minusta et ole pelkuri. Ja jos vaihtoehtona on kuolla turhan takia, minäkin olisin hypännyt laidan yli. Sinusta kaksintaistelun osapuoli on siis yksin ja haavoittunut?

— Kyllä. Tuollaista verivanaa ei tule naarmusta. Jäljet eivät edes ole suorat, vaan miekkonen on hoippunut sinne tänne. Hän ei taastusti jaksa edetä kovin pitkälle.

— Selvä. Käydään katsomassa, millainen tuon korston voittaja on. Löytyykö siltä raadolta mitään arvokasta?

— Pari kultarahaa, perämies näytti liivin sisäpuolelle ommellun taskun sisältöä.

— Kaikki kolme miekkaa ovat erinomaista tekoa.

— Anna ne kolikot. Otamme aseet mukaan tullessa.

Tiedustelijan seurattessa jälkiä muut pitivät silmällä ympäristöä. Haavoittunut oli runkoja pitkin valuneista verijäljistä päättellen nojaillut puihin vähän väliä.

Seurattava löytyi makaamasta pieneltä aukiolta vähän matkan päästä. Mies hengitti pinnallisesti. Vaatteet olivat takaa veren peitossa. Samoin edestä, kapteeni totesi käännettyään kaksintaistelun toisen osapuolen ympäri.

— Siis että molemmat iskivät miekkansa vastustajastaan lävitse? syvään henkäissyt perämies ällisteli kapteenin esittämää arviota haavoista.

— Siltä se minusta näyttää.

— Missä se miekka sitten on? Tutkimme rannan. Siellä niitä oli kolme, ja vain siitä kaapista töröttävässä oli reilusti verta. Tullessa olisimme huomanneet neljännen ase.

— Täällä on ollut hevonen, tiedustelija keskeytti kaksikon.

— Jäljistä päätellen se on lähtenyt ja lujaa. Katsokaa noita veriroiskeita.

— Mitä niistä?

— Se koni on pillastunut. Tämän miekkosen lävitse isketty miekka on kadonnut. Tuossa on osittain hiiltyneitä oksia. Jos pitäisi arvata, niin ystävämme on sitonut köyden miekkansa kahvaan ja ratsuunsa ja säikäyttänyt elikon päästäkseen eroon mahakoristeestaan.

— Älytöntä! kapteeni tuhahti epäuskoisesti.

— Hänhän vuoti kuiviin hetkessä.

— Tai sitten ei. Hän hengittää yhä, tiedustelija huomautti kyykistyessään tajuttoman miehen viereen. Paidanhelman nostaminen paljasti haavan enää tihkuvan verta. Sama koski selässä olevaa terän ulostulokohtaa.

— Ei tuosta enää tule eläjää, kapteeni tuhahti. Jos joku sai miekan lävitseen, tämä kuolisi pakosti.

— Tarkista hänen taskunsa varmuuden vuoksi. Mikä tuo putkilo hänen vyötäröllään on?

— Ei aavistustakaan. Ainakin se on tyhjä. Eikä siinä ole korkkia.

Tiedustelijan ojennettua maassa makaavan miehen housunkauluksesta kukkaron kapteeni avasi sen ja jäi tuijottamaan epä-

uskoisesti sen sisältöä. Hetkeä myöhemmin hän valutti kultakolikot muidenkin nähtäväksi.

— Kuka helvetti tuo häiskä on? Ei kukaan tervejärkinen kuljeta tällaista omaisuutta mukanaan!

— Aatelinen? perämies ehdotti.

— Kannattaako meidän lähteä hevosen perään?

— Tuskin. Satula on tuolla. Toisin sanoen hevosella tuskin oli mitään selässään. Tutkitaan leiri lisäaaarteiden varalta ja palataan alukselle.

— Kannattaisiko meidän ottaa tuo hiippari mukaamme? tiedustelija pysäytti jo rantaa kohti kääntyneet seuralaisensa.

— Miksi?

— Kukkaron kultamäärästä päätellen hän on rikas. Meillä voisi olla mahdollisuus lunnaisiin.

Loput kolme vilkuilivat toisiaan. Heidän kuulemissaan sanoissa oli järkeä.

— Käy katkaisemassa pari kantamiseen riittävän paksua puuta, kapteeni päätti ahneuden iskiessä häneen täydellä voimalla.

— Hae sinä hänen huopansa.

— Tuo puoliraato saattaa heittää henkensä milloin vain, metsää kohti suunnistava jousiampuja tokaisi.

— Tiedän. Pahimmassakin tapauksessa näemme hieman ylimääräistä vaivaa.

— Edelleen tajuton.

Perämiehen sanat saivat kapteenin hymyilemään. Laivan kannelle laskettu ja epämääräisellä laatikko- ja kangasviritemällä au-ringolta suojattu mies saattaisi sittenkin selvitä. Kovin todennäköistä moinen ei tosin ollut. Vaikka tämän lävistänyt miekka ei olisikaan osunut tärkeisiin elimiin, se oli saattanut aiheuttaa verenmyrkytyksen.

— Voimme vaatia lunnaita, jos hän tokenee sen verran, että kykenee kertomaan nimensä ja raapustamaan rahavaatimuskir-

jeen, kapteeni hymähti samaan päätelmään tullee tiedustelijalle.

— Yhden kerran.

— Se on tarpeeksi varmistamaan meille kaikille lihava loppuelämän. Nostakaa ankuri.

Mies oli sitkeää tekoa, kapteeni antoi tunnustusta tuntemattomalle. Harva olisi kyennyt kävelemään miekka sisällään ensin leiriin ja siitä niitylle. Hevosen käyttö terän poistamiseen sisuksista oli sekin ollut hyvä keksintö. Ja taatusti tuskallinen.

Nopea vilkaisu paljasti molempien haavojen olevan umpeutumassa. Kapteeni hämmästeli asiaa, mutta muisti sitten, ettei heillä ei ollut kovin hyvää käsitystä kaksintaistelun ajankohdasta eikä miekan poistamisesta. Kahakka saattoi olla tapahtunut vasta äskettäin tai jo tuntikausia sitten.

Illan hämärtyessä seurue etsi suojaosan paikan ja laski ankurin. Aatelisen alkaessa hourailla vahtivuorossa ollut jousiampuja kävi hakemassa kapteenin. Muiden nähdessä kaksikon kumartuvan vieraansa puoleen nämäkin tulivat lähelle.

— Saako joku selvää tuosta mutinasta?

— Eivät nuo ole sanoja. Äijä on pahemman kerran sekaisin.

— Etkö itse olisi hänen asemassaan?

— Taatusti. Tosin en olisi selvinnyt yhtä tai kahta henkäystä pidempään hengissä sitä jättiläistä vastaan, tiedustelija hörähti ja tajusi sitten jotain.

— En tiedä, kuka tuo on, mutta hänen on oltava vähintään yhtä hyvä miekkailija kuin se rannalle jättämämme raato.

Vastoin kaikkien odotusta vieras hengitti aamulla. Itse asiassa tämä nukkui ja vaikutti voivan iltaa paremmin.

— Jättäkää hänet rauhaan, kauemmas siirtynyt kapteeni määräsi.

— Valvomme häntä vuorotellen.

— Pitäisikö hänet köyttää varmuuden vuoksi?

— Tuossa kunnossa? Ei maksa vaivaa. En usko hänen edes kykenevän nousemaan pariin viikkoon.

Kolmantena päivänä Cediksi esittäytynyt mies könysi parasta kiinni pitäen vaivalloisesti seisomaan. Tutisevista jaloista ja kärsivästä ilmeestä päätellen suoritus oli ollut paitsi kivulias niin myös järjetön. Vieras kuitenkin pysyi pystyssä, vaikka nojailikin surutta vankkatekoiseen kaiteeseen.

Ohi lipuvassa rannikossa ei ollut mitään tuttua. Sinänsä se ei ollut mikään ihme, koska Balén ei ollut mitenkään erityisemmin viettänyt aikaansa merellä.

— Kannattaako sinun seistä?

— Olen maannut päiväkausia. Minun on pakko liikkua välillä.

— Minusta se on huono idea, jousiampuja intti.

— Se tyyppi, Wula, mikäli muistit hänen nimensä oikein, hujautti miekkansa lävitsesi. On ihme, että yleensä olet hengissä. Hänellä ei käynyt yhtä hyvä tuuri.

— Niin kuin aiemmin olen kertonut, jouduimme tilanteeseen, josta kummallakaan ei ollut ulospääsyä. Molempien ainut mahdollisuus oli survaista miekalla ja toivoa olevansa ensimmäinen. Valitettavasti olimme tasavertaisia siinäkin. Missä miekkani ovat?

— Wulan lävistänyt myytiin vastaan seilanneille ammattitovereillemme. Toinen katosi hevosesi mukana. Kauppasimme vastustajasikin aseet. Et kai kuvitellut saavasi tikkujasi takaisin?

— Ei olisi haitannut. Ne oli tehty mittojeni mukaan. Entä tikarini? — Mitkä?

Vastaan hämmästyneesti tuijottava laiheliini ei tiennyt niistä mitään, Balén huokaisi ääneti. Toisin sanoen hän oli menettänyt nekin.

— Wula uhkasi minua jousella ja pakotti minut heittämään tikarini pois. Ette siis löytäneet niitä?

— Emme juuri katselleet ympärillemme. Jossain siis oli jousikin?

— Kyllä. Ja viinellinen nuolia.

— Helvetti. Olisimme ansainneet niilläkin. Joko suostut kertomaan itsestäsi enemmän?

— Ei minusta kukaan maksa lunnaita.

Kaikki tietävät, mitä tapahtui kauan sitten kaukaisessa galaksissa. Harva kuitenkin tietää, mitä vielä kauempana tapahtui, lähempänä nykyaikaa. Rinnakkaistodellisuuden tapahtumista ei tiedä kukaan.

Yronistien johtajan henkivartijan kanssa käydyssä kaksintaistelussa lähes kuollut Cedrin Balén herää pitkän tajuttomuuden jälkeen laivassa, jossa hänelle kerrotaan hänen olevan matkalla orjaksi. Kantaisä ei kuitenkaan näe tulevaisuuttaan kaivoksessa vaan käyttää tilaisuuden karata hyväkseen. Häntä kuljettaneen aluksen miehistö tajuaa Balénin miekanheiluttelun jälkeen paikallisten haluavan heidän kaikkien verta ja yrittää pako.

Hurrikaanin iskettyä purjeensa menettäneeseen ja hädin tuskin hengissä selvinneillä neljällä miehellä operoivaan rannikkopurkkiin tilanne muuttuu uudeksi henkiinjäämiskamppailuksi. Lopulta pahasti kärsineellä laivalla olevat ymmärtävät pitkän taistelun jälkeen selvinneensä. Vastoin Balénin mukana olevan kolmikon kuvitelmia he löytävät Atlantin toiselta puolelta tuntemattoman mantereen, ja kohdatessaan kummallista mallia olevan aluksen he ymmärtävät törmänneensä ennestään tuntemattomaan ihmisasutukseen.

Remmenin hallitsijat Janile ja Rollen Kwanr näkevät edessään seisovissa miehissä todisteen vanhoissa taruissa mainituista asutuslaivoista. Kolme näistä paljastuu pian salakuljettajiksi. Neljäs oli arvoitus paitsi remmenilaisille niin myös mukanaan tulleille. Selvittääkseen Cediksi esittäytyneen miehen aiheet Janile laittaa vakoliijan asialle.

